

Filip Pažin

SOBARICA

dramedija jednočinka

Imena

MIRJAM, mlada sobarica

IRENA, starija sobarica

MIRA, starija sobarica

ANTON, recepcionar

GUSTAV, gost u hotelu, stariji gospodin

AGATA KOVAČIĆ, gost u hotelu, poznata milijunašica i žena Jarona
Kovačića

JARON KOVAČIĆ, gost u hotelu, poznati poduzetnik

LUKA, Mirjanin dečko

Događa se u hotelu na Silvestrovo.

1.

Ostava u hotelu u podrumu. Na sredini stol; oko stola police s raznim sredstvima za čišćenje. U prostoriju ulaze dvije starije sobarice, Irena i Mira, noseći sa sobom metle, posude i krpe za čišćenje. Razgovaraju, smiju se i potom spuštaju stvari na pod, te sjedaju za stol.

Irena: „Trinkgeld!“ Kažem ja njemu ovako: „Wo ist Trinkgeld?!“ A on se sav zabunio, zacrvenio se kao rak!

Mira: Nisi valjda?! Tako si mu rekla?

Irena: Nego kako! Ja opet lijepo ponovim: „Wo ist Trinkgeld?“ On se jadan počeo okretati gledati, pa se počeo po džepovima pipati, sve ovako! *(Irena ustaje i pokazuje)* Kaže: „Bett, Bett!“ A ja mu lijepo kažem: „Nein, nein! Nije na krevetu.“ A onda je počeo podizati jastuke, pa posteljinu, pa kaže: –„Ovdje sam Vam ostavio.“ A ja se sve grizem za usnu da ne prasnem u smijeh!

Mira *(smije se)*: Što se zatim dogodilo?

Irena *(vadi novac iz džepa)*: Evo vidi! Vidi ti ovog cenera! A evo ovog drugog što je bio na krevetu!

Mira *(zadivljeno)*: Ah, vidi ti tog novca!

Irena *(maše novčanicama ispred Mirinog nosa)*: Kada si ti posljednji put ovoliku napojnicu izvukla? Mada znaš, nije ti to lako. Vidiš, prvo moraš ući u sobu u pravom trenutku, dok se gost sprema izaći, je li, ne želiš mu

smetati. Prvo pokucaš i ne daš mu vremena da odgovori, odmah lijepo provučesh glavu kroz vrata i pitaš uljudno, mekano, kao mače, malo ovako napućiš usnice: „Mogu li?“ Neki kažu da ne može, a neki da može, da upravo izlaze; i ako kažu da može onda ja lijepo uđem dok gost izlazi, pogledam po sobi, vidim gdje su ostavili napojnicu i brzo je zgrabim i gurnem u džep i onda im kažem vrlo tužno, ovako opet usnice lijepo i ovako oči namjestiš, kao male mače: „A gdje je napojnica za sobaricu?“

Mira (*smije se*): Joj, joj, baš si grozna! Mene bi pekla savjest.

Irena: A da? Pogledaj ove tužne oči i moje napućene usne? Pa tko mi ne bi dao još jednu napojnicu? A zašto da me peče savjest? Pa oni imaju toliko novaca da ne znaju gdje bi s njima, a što nama ostane? Ništa. Čistimo govna za njima! Kad se sjetim čega sam se sve nagledala. Neće im ništa biti, ako mi dvaput ostave malu napojnicu. Njima je to sitnica, a nama dobro dođe.

Mira: Znam, znam, istina je, ali opet mi ih nekako bude žao.

Irena: Žao? Možeš ti njih žaliti koliko hoćeš, a je li oni nas žale? Ovdje smo po čitav božji dan, nemamo ni petka ni svetka. Radimo non-stop, za mizernu plaćicu. Toliko koliko mi zaradimo za čitav mjesec oni potroše za jednu noć u našem restoranu.

Mira: Sve ja to znam, ali nije u redu, nije božji uzimat na prijeveru novac. Pogotovo ako su ti već ostavili napojnicu.

Irena: Nije božji? A je li božji što mi ovdje crnčimo? Što imamo tako malo novca? Što čistimo za ovim bogatim budalama koje su tko zna koliko

pokrale? A najgori su oni što ni ne ostave napojnicu. E, takvi su najgori! Znam točno tko će koliko ostaviti, ma čim ih vidim, odmah im se vidi na licu tko će ostaviti dobru napojnicu, a tko neće. Opet zavisi i odakle dolaze. Kažu negdje je to kultura, negdje nije. Što ja znam, ja uvijek izvučem napojnicu ovako ili onako.

Mira: Morat ćeš i mene naučiti. Ja uvijek ostanem kratka s napojnicama.

Irena: Ti si previše pravična i iskrena. Neće im ništa biti ako im nestane koji prsten ili ogrlica...

Mira: Grozna si! Grozna! Sad se bojim da meni nešto ne nestane! (*Mira provjerava džepove*)

Irena: Nemoj se ljutiti, ali tebe nema pas za što da ujede!

Mira: Možeš me uhvatiti za pete i okrenuti na glavu i dobro protresti, ne bi ništa ispalo.

Irena: Prvo bi mi trebao jedan dobar kran da te podigne i protrese!

Mira: Ajme! Gdje ćeš tako? Vidi koliko sam smršavjela! (*Ustaje i pokazuje svoju liniju*) Otkad sam na ovoj novoj dijetei, samo gubim kilograme. Mjesečeva dijetei!

Irena: Mjesečeva? Je li to za ljude koji su okrugli kao mjesec?

Mira: Ma to ti je lunarni kalendar!

Irena: Lunarni kalendar? A kakve su to sad gluposti! Ja samo znam za ovaj naš kalendar i znam da je danas 31.12. i da, ako ona mala opet zakasni, neću se stići odmoriti prije dočeka Nove godine.

Mira: A što? Ideš spavati?

Irena: Pa nego kako. Čim dođem kući, kažem mužu i djeci jedite što hoćete i onda jedno sat vremena odspavam. Ovdje služim, čistim, ribam, ta neću valjda i kod kuće.

Mira: O, ne, ne, ja prvo vidim kako su djeca, onda napravim štogod večeri i onda kada moj dragi dođe doma, e onda, onda ga pitam kako je, nekad mi odgovori, a nekad ne. Kad je dobro raspoložen onda tako sjedimo i pričamo, a kad nije, onda nekako ja samo sjedim...

Irena: U mene ti je obratno. Ja kad dođem kući svi moraju gledati jesam li raspoložena ili ne! Neće mene itko zaj.....

U prostoriju utrčava Mirjam.

Mirjam: Kasnim li? Opet kasnim, zar ne?!

Irena: Naravno! Zašto pitaš kad znaš odgovor?!

Mira: Ne kasniš, sinko. Ovaj put stigla si na vrijeme.

Irena: Za neko divno čudo! Ovaj put dečko te nije duže zadržao? (*gurka Miru*)

Mirjam: Vani je već kaos! Promet je toliko zakrčen, morala sam duže čekati na autobus. I ne. Nije me zadržao dečko jer ćemo se vidjeti večeras na trgu. I da znate, jedva čekam da ga vidim ponovno! Tek što se rastanemo već mi nedostaje. Da barem ne moram raditi danas...

Irena: A što bi ti? Da mi radimo, a da gospođica slavi Novu godinu? A vi, babe, čistite! Ne može, ne može, mi smo se načistile!

Mirjam: Ne, ne, ne bih ni da vi radite, nego samo, zašto bilo tko mora raditi drugu smjenu na Silvestrovo? Mogli smo svi imati danas slobodno.

Irena: Mi moramo raditi da bi bogati gosti imali sve što im treba, eto zato, da oni uživaju. To ti je uvijek bilo tako. I onda mi Mira kaže: „Meni je žao naših gostiju!“ Ma meni je nas žao, samo nas!

Mira: Mila moja, nije toliko strašno. Završit će ti smjena malo prije ponoći, zar ne? Tako da ćeš imati dovoljno vremena da vidiš svoga Luku.

Mirjam: Nadam se. Samo da opet ne bude nešto pa da moram ostati duže. Luka će me čekati na trgu. Zajedno ćemo gledati vatromet i držati se za ruke, a poljubit ćemo se točno kada se kazaljke spoje u ponoć. A onda ćemo dugo šetati uz rijeku i čitava će noć biti naša. (*uzdiše*) Moj Luka. Znate, on je tako romantičan, nekako poseban, i drugačiji, i...

Irena: Joj, povraća mi se od te patetike. Dušo moja, da ti ja nešto kažem, onako iskreno. Svi su ti muškarci isti. Svi oni hoće jednu te istu stvar. Ma svi su isti!

Mira: I sve žene isto.

Irena: I to je istina.

Mirjam: A zašto to kažete? Nisu svi muškarci isti. Tužno je što tako razmišljate. Svatko je od nas drugačiji, poseban, jedinstven. Svi mi imamo nešto što nas odvaja od drugih, što nas čini unikatnim, a opet nekako smo svi povezani, svi smo jednaki.

Irena: Kako da ne. Mi ovdje u tamnom smrdljivom podrumu iste smo kao one gospođe u luksuznim sobama iznad nas.

Mirjam: Dobro, oni imaju malo više novca, malo više luksuza.

Irena: I malo manje plijesni nego mi ovdje. (*gleda po stropu*)

Mirjam: Ali, to nije najvažnije u životu, najvažnija je ljubav!

Irena: Tebi je ta ljubav pomutila mozak!

Mirjam: Možda, ali to je tako dobar osjećaj. Ne želim da mi se mozak ikad više razbistri!

Irena: Još si ti mlada. Uživaj sada, imat ćeš kad plakati.

Mirjam: A zašto bih plakala? Zar ne bih trebala uživati u životu?

Irena: Uživanje je samo za bogate, a pogledaj nas sirotinju. U čemu mi možemo uživati? U ljubavi? To se mi samo tješimo jer nemamo ništa. Vidiš ti moja Mire, na ovakvima naš svijet ostaje! Sve je pomahnitalo! Hajde,

dosta više gluposti. Mi idemo. Imamo i mi naše „ljuuubavi“ kući. Mora netko i kuhati i čistiti i prostrti stotu mašinu veša.

Mira: Joj, dobro si me napomenula, moram ispeglati djeci robu za doček. Mirjam, nemaš puno posla večeras. Ako netko od gostiju bude tražio nešto, javit će ti sa recepcije.

Irena i Mira idu prema izlazu.

Irena: Umalo zaboravih! Ostala je još jedna soba neočišćena.

Mirjam: A da? Koja?

Mira: Apartman 417. Gospođa je čitav dan na vratima imala *Do-not-disturb* znak! Provjeri kasnije je li ga skinula. Provjeri trebali joj nešto. Možda promijeniti ručnike.

Irena: A njoj će sigurno nešto trebati. To ti je ona gospođa Kovačić!

Mirjam: Agata Kovačić?!

Irena: Da, da, žena Jarona Kovačića. Mada je nitko nije vidio danima, kao da i ne izlazi iz sobe, a njezin muž kažu dođe kasno u sobu i izađe prije sunca.

Mira: A što će, čovjek sigurno puno radi.

Irena: Pa jesu li stoga došli ovdje na odmor?

Mira: A znaš da oni imaju firme posvuda. Tko će ti znati tim bogatima gdje sve rade i gdje imaju svoje firme.

Mirjam: Kako vi to sve znate? Da on puno radi? Da su oni ovdje?

Irena: Priča se. Znamo mi štošta o našim gostima, samo što je pametnije držati usta zatvorenima. Mada ja nisam osoba koja je baš za to, mislim, držati usta zatvorenima.

Mira: Sigurno puno radi, tako su i postali milijunaši!

Irena: Jest, jest, poštenim radnom, kao i mi! Pa koliko mi samo radimo i nitko nam ne kaže ni hvala? Ma neću više govoriti o tome. Nova je godina! Idemo, Miro! Sretna ti Nova godina, mala, i javi ako što bude zanimljivo.

Irena i Mira ustaju i idu prema izlazu.

Mirjam: Hoću, hvala, hvala, i vama sretno! Lijepo se provedite! *Bye, bye!*

Mira: Uživaj večeras, pa se vidimo u novoj godini. Sigurno će ti biti prekrasno s tvojim Lukom večeras na trgu.

Mirjam: Da, tako sam uzbuđena. Samo da što prije prođe vrijeme ovdje.

Irena i Mira napuštaju sobu. Mirjam oblači svoju uniformu, uzima stvari za čišćenje.

Mirjam: Još samo nekoliko sati i bit ću slobodna. Nepravedno je da baš ja moram raditi večeras. Irena svake godine ima slobodno. Uostalom što ona

uopće zna o ljubavi? „Svi su muškarci isti!“ Možeš li to zamisliti?! Ne znam tko bi uopće i bio u ljubavi s njome. Ona bi svakoga izludila prije ili kasnije... „Svi isti!“ Ta žena nikad nije upoznala pravu ljubav, da jeste, drugačije bi sada govorila... Eh, da vidim, što mi sve treba... Ta krpa, dobro, eh, dobro, što su ono rekle...koja soba? Ah, da! Soba 417.

2.

Recepcija hotela. Anton, recepcionar, stoji na pultu za računalom. Mirjam dolazi sa strane i pokušava dozvati Antona.

Mirjam: Psst! Psst! Psssst!

Anton (*i dalje gledajući u računalno*): Ne mogu sada, radim.

Mirjam: Pssst!!

Anton: Dobro, dobro, može, ali samo jednom! (*otkopčava košulju*)

Mirjam: O čemu ti?

Anton: Oh, Mirjam! Ti si! (*brzo popravljajući košulju*)

Mirjam prilazi recepciji.

Mirjam: Što si ti mislio tko je? (*gleda ga čudno*)

Anton: Nije bitno. Reci što želiš? Vidiš li da radim?

Mirjam: Na recepciji nema nikoga. Što možeš sada raditi?

Anton (*ogledava se oko sebe*): Nemoj reći nikome, obećaj!

Mirjam: Obećajem!

Anton (*uzbuđeno*): Igram novu igricu! Već sam se apsolutno navukao! Ali nikako ne mogu prijeći ovaj dio u igrici. Kao da su se svi urotili protiv mene. Ja trebam preskočiti ovaj zid i onda ubiti tri čuvara, koji su pola ljudi, pola konji, to jest imaju glavu konja, koji čuvaju dijamant koji nakon toga ja trebam uzeti i vratiti se u pećinu gdje je zeleni zmaj, koji čuva blago, dijamant moram potom staviti u rupu na zidu, koja će zatim pokrenuti... (*Mirjam koluta očima*) Ne slušaš me, zar ne?

Mirjam: Izgubio si me kod glave konje.

Anton: Ne, ne, zbunio sam se, imaju tijelo konja, a glavu čovjeka. U redu. U redu. Dosta o mojoj igrici. Evo... Samo sekunda... (*Gasi igricu*) Da, sad imaš moju potpunu pažnju. Što nije u redu? Što te muči?

Mirjam: Kako znaš da me nešto muči?

Anton: Zato što ljudi dođu kod mene samo kad ih nešto muči. Ja sam inače nevidljiv i nezanimljiv, ali pošto imam dobro uho za slušanje, svi, kad ih nešto muči dođu do recepcije, izjadaju se i onda nastave sa svojim poslom.

Mirjam: To nije istina.

Anton: Dobro, kviz za tebe, koliko već dugo radiš ovdje? Dvije godine?

(Mirjam potvrđuje) Kako se ja prezivam? S kim ja živim? Koliko imam godina? Znaš li išta o meni?

Mirjam: Ah, Anton... Anton... Anton...! Antić? Joj, u pravu si! Oprosti! Ne znam ni tvoje prezime! Užasna sam!

Anton: Ne brini, već sam se navikao na to. To je i bogatstvo i prokletstvo. No, dosta sad ovih ispraznih blebetanja, što te muči?

Mirjam: Ma ništa, nešto što je Irena rekla i to da moram baš danas raditi, kad je Silvestrovo, i tako, neke tako nebitne stvari.

Anton: Muči te to što moraš večeras raditi? Ljudi plaćaju pravo bogatstvo da provedu Silvestrovo u luksuznom hotelu, a nama još plate da budemo tu.

Mirjam: Ja bi radije bilo negdje drugo.

Anton: Gdje može biti ljepše nego ovdje?

Mirjam: Bilo gdje! U nekom lijepom restoranu?

Anton: S Lukom?

Mirjam: Kako si znao?

Anton: O ničemu drugom i ne pričaš danima već samo „Luka, Luka, Luka! Moj dragi jedini Luka!“ Oh, kako romantično!

Mirjam: Da, da! Jako romantično! Nama je tako divno, zašto svi imaju problem s tim?

Anton: Ti i Luka ste kao Romeo i Julija za siromašne. Uostalom, što ti je rekla Irena?

Mirjam: Ti si muškarac i trebam tvoje mišljenje.

Anton: Volim kad me pitaju za mišljenje. Reci mi kako ti mogu pomoći!

Mirjam: Ti si muškarac.

Anton: Mislim da smo to utvrdili, osim ako želiš vidjeti još neki dokaz.

Mirjam: Ne, ne, to nikako! *(Pauza)* Misliš li ti da su svi muškarci isti?

Anton: Kako ću to znati? Pa nisam upoznao sve muškarce na planeti.

Mirjam: Naravno, ali znaš da kažu da su svi muškarci isti.

Anton: I to ti je rekla Irena? Vjerujem da ona sigurno ima više iskustva od mene kad su u pitanju muškarci... Naravno, ako su priče o njezinoj mladosti točne. Jesam li ja isti kao naš grozni šef? Ili jesam li ja isti kao Bobo kuhar? Duboko filozofsko pitanje. *(razmišlja)*

Mirjam: Pa da! Tako i ja razmišljam. Svatko je od nas poseban i drugačiji, svatko ima nešto drugo za ponuditi. To su mi Irena i Mira usadile nekako u glavu, da su svi isti i da svatko hoće istu stvar.

Anton: Što te briga što te babetine misle? Irena isto želi samo jednu stvar, a to je novac, a Mira... Mira je, kako da to lijepo formuliram, a da ne budem grub? Mira je...manje pametna.

Mirjam: Oh, Mira je draga i uvijek je bila dobra prema meni.

Anton: A to što godinama dopušta da joj Irena krađe napojnice iz njezinih soba? Ne bih baš rekao da nije budala.

Ispred njih prođe brzo gospođa Kovačić.

Anton: Tako elegantna, a opet tako jednostavna!

Mirjam: Tko je to?

Anton: Ne znaš tko je to! To je gospođa Agata Kovačić!

Mirjam: To je znači ta poznata gospođa čiju sobu još moram očistiti.

Anton: Koju točno? Ona je i njezin muž iznajmili su dvije sobe.

Mirjam: 417.

Anton: Da, to je glavni apartman. Imaju još jednu sobu preko puta, to je 415. Kada god par iznajmi dvije sobe, to znači ili da imaju djecu ili da im brak ne funkcionira.

Mirjam: Što bi bio njihov slučaj?

Anton: Koliko znam nemaju djecu.

Mirjam: Vidiš, nisu ni bogati puno sretniji od nas.

Anton: Zato što imaju probleme u braku? Pa to imamo i mi siromašni. Sada kad je bolje pogledam, i kad ovako dobro zažmirim, iz daljine mi malo slični na tebe.

Mirjam: Tko? Gospođa Kovačić?

Anton: Da. Zar ne vidiš? Doduše, (*odmjeri Mirjam od glave do pete*) ona ima malo bolju frizuru, puno bolju odjeću, naravno, puno skuplju odjeću, bolje cipele, bolji sat, bolje naušnice, sigurno i bolje auto, bolje...

Mirjam: Dobro, shvatila sam!

Anton: Možda je upravo i to odgovor na tvoje pitanje, da nismo svi isti, iako smo slični. Svi smo mi ipak ljudi, htjeli to ili ne. Ponekad se pitam kako bi bilo biti polukonj-polučovjek. Kad čovjek dugo stoji na recepciji bez ikakvog posla, svašta mu padne na pamet. Padaju li tebi takve stvari na pamet?

Stariji gospodin prilazi recepciji.

Anton: Oh, ne, oh, ne! Opet on! Već dva dana traži svog psa koji uopće ne postoji. Potpuno će me izluditi!

Gustav: Dobra večer!

Anton (*ljubazno*) : Dobra večer, gospodine. Kako vam mogu pomoći?

Gustav: Imam neki osjećaj da sam Vas ovo već pitao, ali da niste možda kojim slučajem vidjeli moga psa?

Anton: Ne, gospodine, kao što sam Vam već ranije rekao, nisam vidio Vašeg psa. Vi zasigurno znate da životinje nisu dozvoljene u našem hotelu.

Gustav: Nisu? To je neobično. Pitam se je li to moj pas saznao i nestao.

Anton: Gospodine, poprilično sam siguran da ste Vi došli u hotel bez psa.

Gustav: To nije moguće. Moj pas izgleda ovako. Ima četiri noge, rep i crn je i možda bijel.

Mirjam: Kako mislite gospodine možda crn i možda bijel?

Gustav: Ovisi s koje strane gledate. A da niste Vi možda vidjeli moga psa?

Mirjam: Nisam, gospodine, meni je tek sada počela smjena.

Gustav: Reći ćete mi ako ga, dok čistite neku od soba, vidite?

Anton: Gospodine, Vi znate da psi nisu dozvoljeni u našem hotelu. Ako se dobro sjećam, Vi ste prije tri dana došli u hotel sami, bez ikakvog psa.

Gustav: Gospodine recepcionaru, to što vi govorite nema nikakvog smisla. Ne mislite valjda da sam umislio da imam psa? Tako bi strašno uvrijedili Vašeg gosta? Takva je sugestija više nego neumjesna.

Anton: Ne, naravno to nikako, ali...

Mirjam: Ništa Vi ne brinite, gospodine. Ako ga vidimo, mi ćemo Vam javiti na vrijeme.

Gustav: Taj mi je odgovor zadovoljavajući. Ja sam u sobi 412. Tu mi možete donijeti psa ako ga nađete ili me samo pozovite. Samo pazite! Ukoliko bude isprovociran, moj pas može i ujesti!

Mirjam: Naravno, gospodine. Nećemo provocirati Vašega psa.

Anton: Je li mogu još nešto učiniti za vas?

Gustav: Ne, hvala. To bi bilo to. Nego, što sam mislio... Eh, da, da. Vrijeme je za večeru.

Gustav odlazi.

Anton: Kada bolje razmislim, imaš pravo. Zašto mi moramo večeras raditi u hotelu i služiti ovakve luđake? Da nam nije gost, rekao bih mu zaista što mislim o njemu.

Mirjam: To se i ja pitam, ali moja smjena će završiti u jedanaest te ću stići na doček na trgu. Luka će me tamo čekati. Kaže da je pripremio nešto lijepo za nas. Tako sam uzbuđena! Ovo je naše prvo zajedničko Silvestrovo! Želim što prije završiti ovu smjenu. Irena mi je rekla je ostala soba gospođe Kovačić za očistiti.

Anton: Da, mislim da je to točno. I? Što čekaš onda? Gospođa je izašla.
Baci se na posao!

Mirjam: Idem, idem. Vidim da ti imaš puno pametnijeg posla.

Anton: Nego što! Mora netko ovdje nešto i raditi! (*nastavlja igrati igricu*)

3.

Mirjam ide hodnikom prema sobama. Iz sobe 412 Gustav proviri glavu i laje.

Mirjam (*prestrašeno*): Gospodine, zašto lajete? Prestrašili ste me.

Gustav: Što? Zar Vam nije nitko rekao da se ne trebati bojati psa koji laje?

Mirjam: Da, ali bojim se čovjeka koji laje.

Gustav: Tražim svoga psa! I uostalom što vi imate s tim što ja lajem?

Mirjam: Ništa, samo ste me malo uplašili.

Gustav: Da niste možda Vi vidjeli mog psa?

Mirjam: Gospodine, to ste me maloprije pitali na recepciji i ne, nisam vidjela nijednoga psa danas.

Gustav: I mislio sam da mi izgledate poznato. Jeste li sigurni? Ovako izgleda, ovoliko visok i ovako laje! Ima četiri noge i rep.

Mirjam: Gospodine, poprilično sam sigurna da znam što je pas.

Gustav: I sigurni ste da ga niste nigdje vidjeli?

Mirjam: Sigurna sam.

Gustav: To je vrlo čudnovato. Zanima me gdje bi mogao biti. Ako ga vidite, molim Vas da mi odmah javite, bez imalo oklijevanja.

Mirjam: Da, da, naravno, javit ću Vam odmah, bez imalo oklijevanja.

Gustav: To mi obećavate?

Mirjam: Obećavam.

Gustav: U redu.

Mirjam: Kako čudan čovjek.

Gustav zatvori vrata sobe, Mirjam ide dalje hodnikom prema sobi 417, otvara vrata sobe.

4.

Apartman 417. Luksuzno uređen, na sredini krevet, s jedne strane kreveta stol za šminku s velikim ogledalom, s druge strane ormar. S jedne strane vrata koja vode u toalet. Odjeća posvuda, na sredini sobe na podu leži luksuzni krzneni kaput.

Mirjam: Oh, kakav nered!

Mirjam počinje pospremati po sobi, stavlja odjeću u ormar.

Mirjam: Tako divna odjeća. Zašto bi je itko ostavio na podu? Morat ću promijeniti i posteljinu.

Mirjam i dalje posprema po sobi, dolazi do kaputa koji leži na podu. Mirjam podiže kaput i kreće s njim prema ormaru.

Mirjam: Tako je mekan, tako lagan. Prekrasan kaput.

Nosi kaput prema ormaru, zastane s njim ispred ogledala.

Mirjam: Pitam se...Pitam kako se kako bi mi stajao. Samo na trenutak. Oh, ne, ne! To je zabranjeno. Ali nitko neće znati! Tako je mekan. Tako lijep.

Mirjam obuče kaput i stane ispred ogledala.

Mirjam: Uh, pa ovo je tako lijep osjećaj. Istina, sada malo više sličim na gospođu Kovačić. Odjeća zaista čini čovjeka. Oh, da. Tako lijepo! Zdravo, Luka! Sviđa li ti se moj novi kaput? Oh, da, tako je topao. Znam da si se brinuo da će nam biti hladno na dočeku na trgu! Ne, ne! Što? Da, da! Nisam očekivala da ćeš me zaprositi! Baš večeras na Silvestrovo! Oh, da! Naravno! A gdje ćemo na medeni mjesec? Negdje gdje je hladno, pa da mogu nositi moj novi prekrasni kaput...

Na vratima se pojavljuje gospođa Kovačić. Gleda Mirjam.

Agata: Da sam imalo sujetna, odmah bih ti strgala taj kaput s tijela. Jer istina je, tebi stoji bolje nego meni.

Mirjam prestrašeno skoči, skida brzo kaput.

Mirjam: Gospođo Kovačić! Oprostite! Oprostite! Nisam htjela, nisam, samo sam pospremala Vašu odjeću i slučajno sam, htjela sam samo... Oprostite!

Agata: Što si još isprobala? Nadam se ne i moj donji veš? Baš sam si jučer kupila jedan lijep par... bila bi šteta da ga sada moram baciti!

Mirjam: Ne, ne, zaboga ne. Oprostite! Oprostite! Samo sam isprobala kaput, ležao je na podu. Zaista mi je žao.

Gospođa Kovačić prolazi pored Mirjam i sjeda za stol za šminkanje.

Agata: Teško mu je odoljeti, zar ne? Muž mi ga je kupio na našem bračnom putovanju u Parizu. Ulica *Rue Royale*. Pariz, koji kliše, zar ne?

Ali to je obavezno putovanje. Volim se držati klasika kada su u pitanju putovanja i knjige. Naravno, kasnije smo bili mnogo puta u Parizu, kupio mi je još svašta tijekom naših posjeta. Jesi li bila u Parizu?

Mirjam: Ne, nisam nikada bila.

Agata: Šteta. Trebala bi otići. Iako Pariz nije što je nekad bio i dalje je vrijedan posjeta. Što ste još radili u mojoj sobi?

Mirjam: Ja sam sobarica, došla sam pospremiti Vašu sobu.

Agata: U mome kaputu? To je zanimljiv način pospremanja.

Mirjam: Kaput sam samo kratko isprobala. Ležao je na podu.

Agata: Kaput koji sam dobila od muža za prvo bračno putovanje, sada na podu. Kako savršeno! Zanima me, što bi direktor rekao na ovo? Je li u opisu tvog posla isprobavanje tuđe odjeće?

Mirjam: Naravno da ne. Oh, molim Vas, ne, odmah bi dobila otkaz. Ne smijem izgubiti ovaj posao.

Agata: Tko se ne želi opeći, ne smije se igrati s vatrom. Zar ne? Niste trebali isprobavati moju odjeću!

Mirjam: Nisam se smjela igrati s vatrom, ali, gospođo Kovačić, ovaj je posao sve što imam.

Agata: Gospođa Kovačić zvuči tako staro. Uostalom kako znaš kako se zovem?

Mirjam: Pa vi ste poznati.

Agata: Ja? Poznata? Po čemu? To što sam žena uspješnog biznismena. Gospođa Kovačić, gospođa, gospođa. To zvuči toliko staro. Nisam baš toliko stara, zar ne? Koliko bi ste dali godina? Oprezno! Manje je uvijek više u ovakvim pitanjima.

Mirjam: Ne znam, gospođo Kovačić, ne bih se usudila pogađati.

Agata: Dok se ti odlučiš ostarit ću za još jednu godinu. Kada prijedeš određenu granicu, onda ti je svaka godina tako bitna i tako brzo prolazi. Nekad me uhvati jeza kada pomislim na to kako vrijeme brzo leti. Kao da jučer bilo ljeto, a sada već čekamo Novu godinu. I? Što bi rekla? Koliko bi mi dala godina?

Mirjam: Rekla bih, ako smijem, oko, možda, četrdeset i nešto.

Agata: I nešto? 'I nešto' može biti i jedan i dva ili devet. Ali četrdeset kažete. Prihvatit ću. Prosjaci ne biraju. A ti, imaš li ime? Sobarica...?

Mirjam: Mirjam, moje je ime Mirjam.

Agata: Mirjam. Netko tko ima tako lijepo ime ne bi smio uzimati tuđe stvari, zar ne, Mirjam?

(Agata ustaje i ide prema Mirjam. Uzima kaput iz Mirjaminih ruku i miriše ga).

Agata: Oh, sada ga više nikad ne mogu obući. Miriše na tebe, Mirjam. Ti si mi ukrala, preuzela kaput! Ovo je krađa! Kako da više ikad obučem ovaj kaput! Krađa!

Mirjam: Gospodo, oprostite, ali nije u pitanju nikakva krađa, Vaš kaput je tu. Žao mi je, zaista nisam smjela obući Vašu odjeću. Znam da nisam u poziciji da molim, znam da sam pogriješila, ali, molim Vas, da ne kažete ništa mome šefu. Ovaj je posao sve što imam, ne znam, ne znam, kako bih preživjela bez ovoga.

Agata: Oh, kako mrzim patetiku! Jadna ja! Jadna ja! Uradila sam ono što ne smijem i sada me svi žalite! Preuzmi odgovornost za svoja djela! Nisi trebala isprobavati moju odjeću! Znala si da je to zabranjeno. Svaki naš čin ima posljedice.

Mirjam: Znam, u pravu ste, ali meni je toliko žao, oprostite! Što mogu učiniti? Kako da ispravim to? Ako želite, odnijet ću Vaš kaput na kemijsko čišćenje. Ja ću platiti!

Agata: I što? Kako znam da ga nećeš nositi na sebi do čistionice? Ili možda i poslije? Platit ćeš? Misliš da novac može sve riješiti? Uostalom, zašto ti je toliko bitan ovaj posao? Zašto ne bih priložila žalbu direktoru hotela? Sobarica uhvaćena kako isprobava moju odjeću! Kakav skandal! Grozan skandal!

Mirjam: Ne, ne! Molim Vas! Ja nisam ovo nikad prije uradila.

Agata: I zašto si počela baš sada u mojoj sobi s mojom odjećom? Od svih mogućih soba, svih gostiju u ovom hotelu, zašto baš ja? Zašto baš moj kaput i moja soba? Zaslužila si otkaz!

Mirjam: Oh, ne, ne! Što ću sada? Što ću bez svoga posla? Kako ću platiti račune?

Agata: Da je ti je posao toliko bitan, onda ne bi radila ono što se ne smije i ne bi isprobavala odjeću gostiju koji plaćaju čitavo bogatstvo da bi bili ovdje. Mi vjerujemo vama da će nam pružiti najbolju moguću uslugu! Oh, moje povjerenje u ovaj hotel upravo je nestalo!

Mirjam: U pravu ste. Ja...

Agata: Izgleda da ti, Mirjam, ne voliš poštivati pravila?

Mirjam: Ne, gospođo, to nikako.

Agata: Tvoje riječi ne odgovaraju stvarnosti koju sam zatekla ovdje u sobi. Obući tuđi kaput i još maštati u njemu ispred ogledala. Maštanje je opasna stvar.

Mirjam: Gospođo Kovačić, svatko od nas griješi, ali to ne znači da ne zaslužujemo drugu priliku. Zar je to toliko grozno?

Agata: Drugu priliku? To je vrlo rijetko u životu.

Mirjam: Rijetko, ali nije nemoguće. Zar ne bi trebao svatko od nas trebao dobiti još jednu šansu, drugu priliku za novi početak?

Agata: Novi početak? Za što? Za isprobavanje odjeće drugih gostiju? Uostalom, druga prilika zavisi od milosti od onoga koji daje priliku. Možda, možda bih mogla. Ali, što ja imam od toga? Sve je u životu posao. Poslovna transakcija! Što bih ja to mogla imati od tebe? Od jedne sobarice!

Mirjam: Ne znam što bih Vama mogla ponuditi, gospođo Kovačić. Ali, ako, ako se ičega sjetite, ja sam spremna. Pomoći ću Vam kako god mogu, samo... samo da ovo ne dođe do direktora hotela.

Agata (*zamišljeno*): Hm... Hm... Što bih mogla tražiti zauzvat? Oh, da! Oh, da! Upravo sam dobila izvrsnu ideju! Izvrsno! Izvrsno! (*hoda trljajući zadovoljno ruke*)

Mirjam: Naravno, gospođo Kovačić, što god želite.

Agata: Što god želim? Jesi li sigurna? Ja nisam baš skromna u mojim željama.

Mirjam: Naravno, gospođo Kovačić, naravno što god želite, samo se nemojte žaliti našem direktoru.

Agata: Oh, ovo je izvrsno! Izvrsna ideja! U redu, u redu, spremna sam dati ti drugu priliku, ako mi učiniš ovu uslugu.

Mirjam: Recite, gospođo.

Agata: Želim... Želim da ti, Mirjam, da ti budeš ja!

Mirjam: Oprostite, mislim da ne razumijem?

Agata: Želim da ti budeš ja!

Mirjam: Kako mislite da ja budem Vi?

Agata: Tako, lijepo. Da ti budeš gospođa Kovačić!

Mirjam: A da Vi budete ja?!

Agata (*pradne u smijeh*): Ne budi smiješna! Zašto bih ja htjela biti sobarica?

Mirjam: U pravu ste... ali... ali kako ja mogu biti Vi?

Agata: Zar nije to ono što ti želiš? Zar nije to ono što svi želite? Da na trenutak budete kao mi, da znate kako je živjeti kad si i bogat i poznat, kad naizgled imaš sve!

Mirjam: Možda se ponekad pitamo kako je, ali...

Agata: Zar nisi stoga i obukla moju odjeću? Da na trenutak osjetiš kako je to? Da na trenutak osjetiš kako je biti ja? Da zamisliš da je ovo ovdje tvoja soba, a ne soba koju moraš očistiti, da je moj kaput zapravo tvoj kaput i da si upravo pošla na romantičnu večeru s mojim mužem, da znaš kako je nositi ove cipele, ovaj skupocjeni nakit... I to je ono upravo što ti ja nudim.

Mirjam: Gospođo, ja ne razumijem, što je ono što mi nudite? Kako ja mogu biti kao vi?

Agata: Obmanom, lažima, šminkom, ono što nama ženama nije strano. Uostalom, ne znam zašto se praviš luda, pa upravo si htjela ukrasti moj kaput. Nisi ti toliko naivna, zar ne?

Mirjam: Ja nisam ništa ukrala, gospođo.

Agata: To nije ni bitno. Kome će više vjerovati? Meni ili tebi? Gledaj, jednostavno je. Neću reći tvome šefu što si uradila ako mi učiniš ovu uslugu. Vrlo je jednostavno.

Mirjam: A što bi to točno bilo? Kako mogu ja biti Vi i zašto bi Vi to uopće željeli?

Agata: Odakle da počnem... Sjedi! Ovo može potrajati. Vidiš moj muž i ja, poznati gospodin Jaron Kovačić, za njega si vjerojatno čula? Da. Pa taj poznati biznismen, moj muž i ja... već dugo... toliko dugo... nemamo odnose... Naravno, problem nije u meni! Pogledaj me! Ali on ne može ispunjavati svoju bračnu dužnost... Što god da smo probali, učinili, on, on... nikako da se uspravi, da se stvrdne, da bude muško ako me razumijete.

Mirjam: Da ste stvrdne?

Agata: Da, da proradi, znaš, da radi ono što bi muškarac sa ženom trebao raditi.

Mirjam: Oprostite, gospođo, ali mislim, da ne razumijem, on ne može da...?

Agata: Oh, Bože! Njemu ne radi ona stvar!!! Je li sad jasnije?

Mirjam: Oh, da... Da... Jasno je.

Agata: I žena poput mene ima potrebe... Svaka žena. Želimo da budemo voljene, pažene, da budemo uz našeg muškarca, da mu se damo, predamo! A moj to ne može, već duže vrijeme. I mi žene, mi znamo trpjeti. Oh, nitko ne zna trpjeti kao žena. Nema te boli koju ne možemo preživjeti, tiho, suzdržano, uporno. I čekamo... I ja već dugo, dugo čekam da se opet osjetim kao žena, da me netko gleda kao ženu. Ali on, on to ne može, ne može mi dati ono što meni već tako dugo treba.

Mirjam: Razumijem.

Agata: Puno radi, stalno je pod stresom, probali smo puno toga. Doktor nam je naravno savjetovao da manje radi, da smanjimo stres, ali on, on kad ne radi onda nema ni volje za životom. I sad radi na Silvestrovo, doći će tek kasnije, on je radoholičar. Tako smo i stekli sve ovo.

Mirjam: Razumijem, ali kako Vam ja mogu pomoći sa tim?

Agata: Kao što sam već rekla, žena poput mene ima potrebe. Dugo sam potiskivala svoje potrebe, svoju narav, svoj nagon da se osjetim kao žena. Ali nisam, nisam, više mogla i našla sam si u ovom gradu jednoga lijepog, mladog dečka... Da! Našla sam si ljubavnika!

Mirjam (*iznenadeno*): Vi... Vi varate svoga muža?

Agata: A ti kradeš kapute! I što ćemo sada? Jesmo li već utvrdili da nitko nije savršen i da svi mi griješimo?

Mirjam: Da, ali...

Agata: Nema ali. Ako on kao muž ne može obavljati svoju dužnost i ako mu je posao važniji od žene što da ja radim? Da sjedim kao ptica u zlatnom kavezu? Da čekam vječno na muža koji tako kasno dolazi kući i samo se zavalj u krevet? Zar ne smijem ni ja uživati? Osjećati se voljeno?

Mirjam: Možda, ali...

Agata: Bez ali! Tko je bez grijeha neka prvi baci kamen, zar ne? Uostalom ne treba mi moralna prodika jedne sobarice, treba mi njezina pomoć. Danas sam upoznala jednoga prelijepog mladića koji će večeras doći da me na kratko usreći i tad nastupaš ti.

Mirjam: Ne mislite valjda da bih ja..?

Agata: Ne, ne! Nije ono što misliš! Treba me netko pokrivati tako da se Jaron ne bi pitao gdje sam. Vidiš, moj muž dolazi jako kasno s posla, i prije nego što dođe, uvijek s kolegama popije par pića, pa umoran i pripit samo uđe u sobu i svali se na krevet. Poljubi me u potiljak, zagrlj i zaspj kao klada. Problem je samo ako dođe i ne nađe me u krevetu, počej će me tražiti. Zna da nikoga ne znam u ovom gradu, zabrinut će se. I tu dolaziš ti u pomoć. Slušaj pažljivo, želim da obučeš moju spavaćicu, staviš moju noćnu kapicu, i legneš ovdje u naš krevet. Ugasit ćemo svjetlo i kad Jaron

dođe, pravi se da spavaš. On će se samo svaliti u krevet, zagrliti te, i zaspati. A kada zaspi, ti se lagano išuljaj iz kreveta i idi gdje te volja.

Mirjam: Želi te da se pretvaram da sam Vi i da legnem u Vaš krevet?

Agata: Upravo tako.

Mirjam: Ne, ja to ne mogu! Oprostite, ali ne mogu sudjelovati u obmani Vašeg muža. Ne mogu Vam pomoći u prijevari.

Agata: Obećala si mi uslugu i ovo je ono što ja tražim! Uostalom moram li spomenuti da i nemaš puno prostora za prigovor?! Ili ovo ili gubiš posao! Mrzim prijetiti, ali mrzim i patetiku! Ono što se mora nije teško.

Mirjam: Ali, gospođo Kovačić, Vi tražite od mene nemoguće! Želite da se pretvaram da sam Vi, da sudjelujem u bračnoj prevari i da legnem s drugim muškarcem? Ne! Ne! To ne mogu prihvatiti, pa ni pod cijenu posla.

Agata: Ne budi smiješna! Nitko od tebe ne traži da legneš s drugim muškarcem. Nije bitan čin, bitna je namjera. Ti nemaš namjeru spavati s nečijim mužem. Leći ćeš samo u isti krevet i čim on zaspe ti možeš ići. Ja ću svoga muža svakako prevariti. Ti nemaš ništa s tim! Sva krivnja i grijeh je na meni!

Mirjam: Ali... ja imam dečka, ja ne mogu to njemu učiniti. Što bi pomislio da znam da ležim u krevetu drugoga muškarca?

Agata: Shvati to kao poslovni zadatak. Kao glumački zadatak! Sigurno si kao mala maštala da budeš glumica, evo ti sada i prilike. Glumi mene!

Glumi mene na sat ili dva. To nećeš biti ti, ti ćeš biti ja! Shvati da to nećeš biti ti. Pokušaj se uživjeti u ulogu, zaboravi da si sobarica. Ti si dama!

Mirjam: Ali, gospođo, to je nemoralno i što... što ako gospodin Kovačić vidi da sam to ja?

Agata: Neće. Bit će mrak i on svaku večer čim dođe ide pravo u krevet. Pa znate li vi kakvi su muškarci? Toliko sam puno došla kući s novom frizurom i novom odjećom i nikad ništa nije primijetio. Ponekad se pitam da umjesto mene dovedem potpuno drugu ženu ili jedan balvan bi li primijetio razliku... Ništa se brini. On neće saznati.

Mirjam: Ne, ne, mislim da je to previše za mene.

Agata: Ne znam je li govoriš iskreno ili samo dobro pregovaraš? U redu. Uzmi moj kaput! Možeš uzeti moj kaput! Poklanjam ti i kaput! I novac! Onoliko koliko zaradiš za jedan mjesec, možeš imati i to. Što kažeš? Nećeš izgubiti posao, dobit ćeš ovaj prekrasni kaput, koji ti, istini za volju, odlično stoji, i uz to mjesečni iznos onoga što ovdje zaradiš. Neće ti se ništa dogoditi? Oh, molim te! Uzmi moj kaput i dat ću ti novac! Čim on zaspi ti se iskradi iz kreveta i idi gdje hoćeš. Idi na trg s dečkom, i to u ovom kaputu, baš onako kao što si i maloprije maštala pred ogledalom.

Mirjam: To... to zvuči zaista primamljivo, ali... ali, ja to ne mogu, ja ne mogu leći s drugim muškarcem. To nisam ja! To ne bih nikad mogla.

Agata: Oh, samo ćeš leći! Nećeš ništa uraditi! Vjeruj mi, on ne može. On će zasigurno doći umoran, pripit, samo će leći kraj tebe, zagrliti te i zaspati. Zaboga, zar je zabranjeno ležati pored drugoga čovjeka?

Mirjam: Iako ste veoma velikodušni s Vašom ponudom, ja to ne mogu prihvatiti. Ja imam dečka i nije uredu prema njemu niti prema Vašem mužu. Nije moralno sudjelovati u prijevari i leći s tuđim muškarcem.

Agata: Nije moralno krasti tuđu odjeću! Što je danas moralno? Tko je danas moralan? Vi što nam kradete robu, sakrivajte napojnice, čistite za nama, a duboko nas u sebi mrzite ? Ili mi koji smo se u svom bogatstvu razvratili pa varamo i lažemo! Koji dio nisi shvatila? Vi nećete spavati zajedno! Nema ničega, nema seksa! On ne može! Ne samo sa mnom već s nijednom. Pijandura je i radoholičar. Radi od jutra do sutra. Doći će pripit i umoran i svalit će se na krevet pored tebe, poljubiti te jedanput dvaput i okrenuti se i zaspati. To je sve. To će biti sve.

Mirjam: Što ako ne bude umoran i ne bude pripit i ako htjedne nešto više?

Agata: Neće moći. On ne može! Kako ne razumiješ? Moj uspješni bogati potentni muž nema nikakvu potenciju. Kako da ti objasnim? Njemu se ne može ispraviti!

Mirjam: Ali kako da to izvedemo, a da ne shvati da sam ja Vi? Možda ne primjećuje Vašu novu frizuru, ali zasigurno će primijetiti drugu ženu u svome krevetu!

Agata: Vrlo lako. Ti kao da ne poznaješ muškarce. Možeš promijeniti i frizuru i boju kose i skratiti kosu i smršavjeti i udebljati, muškarac to neće primijetiti. Kad se sjetim samo koliko sam se puta vratila iz frizerskoga salona, s novom odjećom, novim nakitom, a on kao da je slijep.

Mirjam: Nije valjda slijep toliko da ne vidi da umjesto njegove žene u krevetu leži druga žena.

Agata: Stavit ću ti moju šminku, moju spavaćicu, moju svilenu masku za spavanje, noćnu kapicu, i moj parfem. Leći ćeš u krevet, na lijevu stranu, ja sam uvijek na lijevoj strani, pokrit ćemo te do pola glave. Ugasit svjetlo. On kada dođe u sobu, neće ni upaliti svjetlo, samo će se skinuti i svaliti u krevet.

Mirjam: Ali što ako upali svjetlo?

Agata: Neće. Moj muž ne može podnijeti svjetlo. Ne može podnijeti da vidi svoju ženu, kojoj godinama ne može biti muž. Oh, da! On zna koliko patim, ali potiskuje to. Radi, radi i radi samo da bi zaboravio i ne bi mislio na to. A, ako kojim slučajem i upali svjetlo, ti se samo okreni i zabij glavu u jastuk.

Mirjam: Što ako dođe do mene? Ako me htjedne bolje pogledati?

Agata: Moj muž me godinama nije pogledao kao ženu, pa zašto bi sada? Ako ti priđe skroz blizu, zabij glavu u jastuk. Ovako! (*pokazuje kako*) I promrmljaj da te ostavi na miru.

Mirjam (*uzima jastuk*): Ovako?

Agata: Da. Reci sad nešto!

Mirjam (*s jastukom preko lica*): Pusti me da spavam!

Agata: Odlično! Kada staviš jastuk preko lica izgledaš kao ja!

Mirjana: Nisam sigurna, osjećam da ovo nije u redu. Zašto uništavate Vaš brak?

Agata: Uništavam svoj brak? Na ovaj način ja se trudim da očuvam naš brak, inače bi već odavno otišla ili poludjela ili čak oboje. Svatko treba neki ispušteni ventil, treba neki izlaz. Inače bismo mi oženjeni svi poludjeli. Netko pije, netko vara ženu ili muža, netko radi do iznemoglosti. Što meni preostaje? Ovo je samo mala nagrada, za sve što sam žrtvovala za ovaj brak.

Mirjana: Zar su svi brakovi takvi? Mislite da su svi brakovi nesretni?

Agata: Nesretni? A tko kaže da je moj brak nesretan? Naši brakovi su vezani ugovorima, udjelima u raznim firmama, nekretninama, mi nemamo luksuz da razmišljamo o sretnom ili nesretnom braku. Za nas postoji samo praktičan i nepraktičan brak. Ja radim na tome da naš brak bude praktičan. I ne, ne, nisu svi nesretni kako ti kažeš. Imam dovoljno godina života da sam vidjela i sretne parove koji se godinama i dalje vole, mada je takvih, čini mi se, sve manje.

Mirjam: Takvi ćemo biti Luka i ja. Sigurno sam u to.

Agata: To je lutrija. Ništa drugo neko puka sreća. Možda si ti jedna od tih sretnih, možda i nisi, a ako nisi, onda se moraš potruditi da vam brak bude sretan ili barem praktičan, podnošljiv.

Mirjam: Upravo zato i ne želim pokvariti ovo što imam s Lukom. Ne mogu leći s drugim muškarcem. Ne mogu sudjelovati u ovoj prijeveri. Kakva bih ja bila djevojka, kad bih legla pored drugoga muškarca? Sudjelovala u bračnoj prijeveri?

Agata: Nemoj me tjerati na ucjenu, ali ako moram, ucijenit ću te. Dajem ti izbor. Tvoj je posao u pitanju. Ja ti nudim novac, onoliko koliko zaradiš za čitav mjesec, nudim ti i kaput koji košta kao tvoja godišnja plaća, i nudim ti priliku da zadržiš posao. Ako ne pristaneš, gubiš sve to i tvoj posao. Jer ovoga ću trena sići do recepcije i tražiti menadžera. Nemoj me tjerati na to. Možeš imati sve ovo samo za malu uslugu. Zar ja to ne zaslužujem? Zar je ne zaslužujem malo ljubavi? Ti imaš svoju ljubav, a meni prošlo toliko godina otkako me je dodirnuo neki muškarac, a ovaj što sam ga danas upoznala je divan, mlad, snažan. To je za jednu noć. Za jednu noć da se osjetim živom i sretnom, da se osjetim ženom. To što ti imaš svaki dan, to bih ja mogla imati i s ovim barem na sat. Zar previše tražim?

Mirjam: Ali zašto ne razgovarate sa svojim mužem? Ili zašto se jednostavno ne razvedete?

Agata: Da se razvedemo? Bogati se teško razvode. Mi nemamo taj luksuz. Puno je toga na kocki. Ne možemo si to dopustiti. Lakše je da se varamo međusobno i prešutno. Sutra, sutra će biti kao da ništa nije bilo. Večeras ću uživati i dobiti novu snagu za dalje. Brak nije ništa više nego ugovor. Svatko ima svoje uvjete, svoje želje, dogovorimo što može, što ne može i neke stvari se prešute i tako idemo dalje zajedno dok nas smrt ne rastavi.

Mirjam: Ja na brak gledam drugačije, i vi, vi tražite od mene previše. Brak je nešto sveto, nešto između dvoje ljudi koji se vole... I ja naravno ne želim

izgubiti svoj posao i naravno da sam Vam dužna uslugu, ali... ali to nije u redu. Prema vašem mužu, prema braku, prema meni, mom Luki. Sve je to tako pogrešno. Ne, ne... to bi ostavilo mrlju na meni, na mojoj ljubavi. Zašto kvariti nešto što je toliko iskreno i lijepo? Što je savršeno?

Agata: Savršeno? Ništa na ovom svijetu nije savršeno. Nijedan brak, nijedna veza, nijedno prijateljstvo. Taj svijet ne postoji. Mi smo ljudi takvi, kvarni, griješimo, ispravljamo. Tko je savršen? Je li ova soba savršeno očišćena? Shvati ovo kao zadatak i ništa više. Zaboga, pa ti čistiš naše toalete, govna i mijenjaš naše prljave plahte. Je li to savršeno? Nije da tražim nešto previše od tebe, ovo je sitnica! I napominjem, dužna si mi uslugu!

Mirjam: Možda to Vama zvuči kao sitnica, ali Vi od mene tražite nemoguće! To je drugačije od svega u što vjerujem. Ne znam, ne znam, ne znam. Moram razmisliti. Dajte mi vremena. Dajte mi malo vremena da razmislim o svemu!

Agata: Idi! Idi! Nosi te krpe i kante sa sobom!!! Nemamo vremena za gubljenje. Ako se ne vratiš za sat, tražit ću menadžera. Razmisli! Razmisli o tome što sve dobivaš ako učiniš ovu malu uslugu za mene! I sve ono što možeš izgubiti, ako se odlučiš za drugačije! Idi, da te sada ne gledam!

Mirjam izlazi iz sobe.

5.

Mirjam izlazi u hodnik ispred sobe.

Mirjam: Oh, u kakvom sam se obranom grožđu našla! Zašto, zašto sam morala probati taj prokleti kaput?! I to baš danas! Danas od svih dana! Znala sam da nisam smjela. O, zašto se nisam poslušala! Moje ludo maštanje, sanjarenje i ta odjeća! Kao da me je zvala, mamila da je isprobam. Znala sam da taj kaput nije za mene. Da to nije moje! Oh, kako sam tako pogriješila i odmah za to platila!

Anton dolazi hodnikom.

Mirjam: Antone! Antone!

Anton: Mirjam! Upravo tebe tražim! Netko je povratio u hodniku ispred našeg restorana i treba...

Mirjam (*panično*): Antone, ne znam što da radim!

Anton: Smiri se. Uzmeš krp, posudu s vodom, sredstvo za čišćenje i očistiš tu povraćotinu! Čovjek bi pomislio da je to u opisu tvoga posla!

Mirjam: Oh, Antone, ne mislim na to!

Anton: Nego na što?

Mirjam (*panično šapuće*): Agata! Agata Kovačić!!! Agata Kovačić!!!

Anton: Da? Što je s njome? Izgledaš kao da si vidjela duha, a ne gospođu Kovačić.

Mirjam: Da sam barem vidjela duha, a ne nju! Moraš mi obećati da nećeš nikome reći?

Anton: Mrzim davati obećanja!

Mirjam: Molim te! Molim te! Trebam tvoj savjet! Ovo ne smije nitko saznati.

Anton: O, Bože, što je s tobom i savjetima?! Ne mogu ti ja o svemu davati savjete i mišljenja, uostalom, povraćotina i dalje čeka da je netko očisti. Miris je više nego neugodan. Ne misliš valjda da je to moj posao?

Mirjam: Očistit ću je ja! Slušaj, slušaj! Učinila sam nešto glupo, nešto pogrešno i sada, i sada mi gospoda Kovačić traži uslugu.

Anton: Uf, zašto ovoliko drame! Što si mogla učiniti da je toliko glupo?

Mirjam: Ne znam što da radim. Ne znam ni kako da to kažem, ali ona želi da, želi da... spavam s njezinim mužem!

Anton: Što? Agata Kovačić želi da ti spavaš s njezinim mužem? Nešto kao trojka?

Mirjam: Kakva crna trojka! Ona želi da ja budem ona i da legnem u njezin krevet i spavam s njezinim mužem.

Anton: Nešto kao blizanke? A ona želi da vas gleda?

Mirjam: Kako ti padaju na pamet takve perverzne gluposti?

Anton: Kako meni padaju na pamet? Pa ja se samo nadovezujem na perverzne gluposti koje ti govoriš!

Mirjam: Polako, polako. Sve ću objasniti. U redu. Gospođa Kovačić ima ljubavnika, njezin ljubavnik dolazi večeras da spava s njom, zato je i iznajmila dvije sobe, a dok ona spava s njezinim ljubavnikom, želi da ja spavam s njezinim mužem. Čekaj! Ne! Znam što misliš pitati. To nije to. Ona želi da ja samo legnem u njihov krevet, obučem njezinu spavaćicu. Kada njezin muž dođe, on će samo zaspati i ja onda mogu izaći.

Anton: Želi da glumiš nju, kako bi zavarala njezinog muža dok je ona s ljubavnikom? A kako mislite gospodinu Kovačiću prodati to da si ti odjednom postala gospođa Kovačić? Osim da ti stave nešto preko glave?

Mirjam: Ugasit ćemo svjetlo.

Anton: Ah, pa to naravno rješava sve! Zapravo pitam se jesu li zato sve djevojke s kojima sam bio inzistirale na tome da ugasimo svijetlo?

Mirjam: Ostavi se sada toga! On će doći umoran i pripit s posla i samo će se svaliti na krevet. Neće ni upaliti svjetlo.

Anton: I što ako on, kada se svali u krevet, ne zaspe već odluči da vodi ljubav sa tobom to jest sa svojom ženom?

Mirjam: Neće moći. Gospodin Kovačić je... impotentan!

Anton: Što?! Gospodin Kovačić impotentan? Oh! Ne! Ne! Da barem nisam dao obećanje! Oh, kako bih ovo ispričao svima!

Mirjam: Obećao si da nećeš! Uostalom, ona ne traži da spavam s njim, zapravo samo da spavam s njim, ali bez onoga, znaš na što mislim. Što kažeš? Bi li to bilo u redu?

Anton: Čekaj, čekaj! Da vidim jesam li sve dobro shvatio. Gospođa Kovačić ima ljubavnika? Njezin ljubavnik dolazi večeras u njezinu drugu sobu? I ona želi da ti budeš s njezinim mužem dok se ona zabavlja u susjednoj sobi sa svojim ljubavnikom, jer je njezin muž impotentan?

Mirjam: Da.

Anton: A što ti imaš od svega toga?

Mirjam: Iznos čitave mjesečne plaće i njezin kaput.

Anton: Za to bih i ja legao s njim! A što ako ne zaspi odmah?

Mirjam: Toga se i ja bojim. Gospođa je Kovačić sigurna da će odmah zaspati. Kaže da uvijek dođe umoran s posla i pripit.

Anton: Impotentan i pijandura? A što ako, ako mu ona stvar proradi dok je u krevetu?

Mirjam: Toga se nisam sjetila, ali opet gospođa je Kovačić sto posto sigurna da je to nemoguće, da je već godinama impotentan. Misliš li da je sve ovo u redu? Zar nije to loše?

Anton: Loše?! Po čemu bi bilo loše? Ti ne varaš nikoga. Sve što trebaš uraditi je praviti se da si gospođa Kovačić neko vrijeme dok njezin muž ne zaspi i to je sve! Znaš li koliko govana moraš očistiti za svoju mjesečnu plaću? A ovdje ćeš za sat vremena dobiti isto toliko i plus njezin predivni kaput.

Mirjam: Da, kaput je zaista predivan. Možda si u pravu. I to nije toliko loše, mislim, nije da ću ja spavati s gospodinom. Ovo nije varanje, zar ne? Ti znaš da ja nikad ne bi prevarila svoga Luka. Nama je tako divno zajedno. Mene ne zanima nijedan drugi muškarac. No, ovo, ovo je dobra zarada.

Antona: I poštena zarada! Ako je istina da njezin muž uopće ne mari za nju, zašto se onda brineš? I što je najgore što se može dogoditi? Ako i Jaron Kovačić otkrije da si u krevetu ti, a ne njegova žena, opet nećeš ti biti kriva. Ti nisi njegova žena, ti nisi njega prevarila, ti si samo sobarica koja je, po nagovoru njegove žene, uskočila u njegov krevet.

Mirjam: Da, upravo tako! Ja sam samo sobarica kojoj je njegova žena naredila da legne u njihov krevet i pretvara se da je ona. Ako me i otkrije, kriva je ona, a ne ja.

Anton: Da! Uzmi novac, uzmi kaput i uživaj! Zamisli kad se pojaviš večeras u novom kaputu na trgu? I sa dovoljno novca da možeš otići sa svojim Lukom gdje god hoćete?

Mirjam: Iskreno, o tome sam i razmišljala. Dok sam isprobavala njezin kaput, maštala sam o tome da se u njemu pojavim kod Luke i kad me vidi da me odmah zaprosi. Zar to ne bi bilo divno?!

Anton: Predivno! Ali prvo mora sve proći dobro. Kakav je plan?

Mirjam: Gospođa je Kovačić, nadam se, sve razradila. Ali postoji jedan mali problem. Netko me treba pokrivati dok sam u sobi. Što ako netko zatreba sobaricu?

Anton: Ne brini! Ja ću te pokrivati. Svi su gosti ionako stigli već. Koliko vidim, nitko se neće odjaviti iz sobe na Silvestrovo tako da ja večeras skoro pa i nemam nikakvog posla.

Mirjam: Stvarno? Učinio bi to za mene?

Anton: Da. Zašto ne? Ne vjerujem da će itko trebati sobaricu u ova doba, a ako budu trebali, onda ću ja uskočiti.

Mirjam: Hvala, hvala! Baš si divan, Antone!

Anton: Ona povraćotina i dalje čeka!

Gustav izlazi iz svoje sobe na hodnik.

Gustav: Kakvo je to buka ovdje? Čovjek ne može ni oka sklopiti. A Vi ste! Nisam li Vas negdje prije vidio? Da niste možda vidjeli...

Anton i Mirjam (zajedno): Ne, nismo vidjeli Vašeg psa!

Gustav: No, dobro, dobro. Samo sam upitao. Gdje je nestala ljubaznost...

Gustav se gundajući vraća u sobu.

Anton: Povraćotina!

Mirjam: Idemo je očistiti!

6.

Agata Kovačić sjedi za stolom za šminkanje.

Agata: Možda se i nisam trebala pouzdati u sobaricu. Neće imati hrabrosti. Oh, kad bi barem pristala. Ne želim da zbog mene dobije otkaz, ali ako sam joj već zaprijetila, moram izvršiti to do kraja. Posao je posao. Nema povlačenja. Uostalom, moja je ponuda više nego velikodušna. Gdje bi brže i bolje zaradila čitavu mjesečnu plaću? Još i moj predivni kaput, pa sve to može biti njezino. Zašto me kao žena ženu ne razumije? Oh, još je mlada. Možda će jednoga dana razumjeti... Ne, ne! Sada me ne treba razumjeti, treba mi pomoći!

Mirjam ulazi u sobu.

Agata: A tu si! Već sam mislila da si dala otkaz. I što si odlučila?

Mirjam (*nesigurno*): Mislim da... da... pristajem. Izvršit ću Vašu uslugu.

Agata: Odlično! Odlično! Nemamo puno vremena. Moramo se odmah baciti na stvar! Znatiželjna sam što je točno prevagnulo u moju korist, ali nemamo vremena za brbljanje. Brzo! Skini se!

Mirjam: Ali imam jedan uvjet...

Agata: Uvjet?

Mirjam: Da.

Agata: Ne vjerujem da si u poziciji da postavljaš bilo kakve uvjete, ali reci, reci što je?

Mirjam: Ovo sve mora završiti do 11 sati. Želim prije ponoći stići do trga, to je moj jedini uvjet.

Agata: Ma naravno! Ne brini. Sve će biti brzo gotovo! Jaron bi trebao stići svaki čas! Što sada čekaš? Skini se!

Mirjam: Molim?

Agata: Moraš obući moju spavaćicu.

Agata ide od ormara i vadi crnu svilenu spavaćicu.

Agata: I, što sada čekaš? Obuci je!

Mirjam: Ja se ne mogu ovdje skinuti!

Mirjam otrči do toaleta sa spavaćicom.

Agata: Oh, da. Leći će s mojim mužem, a sada glumi sramežljivost.

Mirjam izlazi iz toaleta sramežljivo.

Agata: I? Odgovara li ti veličina? Da vidim!

Mirjam: Da... da... Vrlo je lijepa. (*gleda se u ogledalu*)

Agata: Lijepo ti stoji. Kako se osjećaš?

Mirjam: Dobro, materijal je izvrstan, tako je mekana i lagana.

Agata: Svila. Tako ti lijepo stoji, moram priznati, da sam ja moj muž, odmah bi te pavela sa sobom. Istina je da ništa nije lijepo kao mladost. Trošimo toliko novca i vremena da bismo je održali što je duže moguće. Ali, neizbježna je. Svaka bora na licu, svaki trag vremena. Oh, moja lijepa mladosti, kako si tako brzo nestala!

Mirjam: Vi niste stari, a nije ni svačija mladost bajna.

Agata: Nije, ali je lijepa. Dođi, sjedi ovdje kraj mene. Našminkat ću te.

Mirjam: Zašto? Zar idete sa šminkom u krevet?

Agata: Ti ne? Volim da sam lijepa kad zaspim, jer nikada ne znaš hoćeš li se više probuditi, zar ne? Svejedno. Ako Jaron upali svjetlo, da budemo sigurni.

Mirjam sjeda pokraj Agate. Agata šminka Mirjam.

Agata: Podsjećaš me na mene kada sam bila mlada. Tada sam mislila da je čitav svijet moj. I bio je, ali je to tako brzo prošlo. Prebrzo. Još si ti mlada, rekli bi mi neki. Imaš li ti djecu, Mirjam?

Mirjam: Ne, ne, ne još. Još se nisam ni udala.

Agata: Pa ne moraš se udati da bi imala djecu, zar ne? Mi nismo imali vremena. Putovala sam svijetom, mislila sam da će me djeca usporiti. Kasnije kad smo htjeli, Jaron više nije mogao. Kažu da je to stres, da previše radi. A kad nije radio, onda je bio depresivan jer ne radi. Draže mi je kad je radi, iako ga rijetko viđam, nego da sjedi kod kuće depresivan. On je pravi radoholičar. To nije loša ovisnost za imati.

Mirjam: Voljela bih imati. Djecu mislim. Moj Luka i ja još nismo razgovarali o tome, o udaji, o budućnosti.

Agata: Nemoj još ništa spominjati. Muškarci su plašljivi. Boje se vezivanja, braka, djece, obaveza, dok dovoljno ne sazriju. Daj mu malo vremena. Još ste mladi.

Mirjam: A postoji i druga strana, to je ona financijska. Ni ja ni on ne zarađujemo mnogo.

Agata: Kako je to? Nemati novca? Sigurno je grozno. Ja ne znam, ne znam, kako bih mogla...

Mirjam: Naviknete se. Teško je. Mama mi je uvijek govorila da je dobro sve dok samo novac nedostaje.

Agata: Voljela bih da mogu to razumjeti. Mi koji imamo ne znamo kako je ne imati, a oni koji nemaju ne znaju što propuštaju. Mama ti je tako govorila kažeš... Moja mama... Toliko je dugo nisam vidjela. Voljela bih joj mnogo toga još reći, još jednom je zagrliti... No, eto ga! Savršeno! Pljunuta si ja. Stavi još i moju noćnu kapicu, ispod jastuka je. I ne zaboravi, malo mog parfema.

Mirjam: Tako lijepo miriše.

Agata: Evo! Stavi još malo! Jaron voli kad ovako mirišem... volio je zapravo, ne znam je li više i primijeti moj miris. A sada, a sada je vrijeme za mene. Moj će ljubavnik doći brzo.

Agata se šminka i bira drugu odjeću.

Agata: Oh, zašto sada osjećam krivnju? Ne, ne. Ja to zaslužujem. Jednu noć da se osjetim kao žena. Da me netko gleda kao ženu. Ne, ne, nema sada odustajanja. Već sam tu, već pred sami čin... Ja nikad nisam bila plašljiva. *(Obraca se Mirjam)* Čekaj, prije nego što odem, moramo isprobati jedanput. Lezi u krevet. Na lijevu stranu. Ja sam uvijek na lijevoj strani.

Mirjam legne u krevet.

Agata: Odlično! Tako! Lijepo se pokrij do pola glave. Super!

Mirjam iskoči iz kreveta.

Mirjam: Ja ovo ne mogu!

Agata: Možeš! Moraš i hoćeš! Evo, uzmi ovo iz mini bara. Pomoći će sa živcima. Ništa ti ne brini. Samo se opusti. Poznajem ga kako diše, ući će u sobu, skinuti sve sa sebe i zavaliti se u krevet. Kada te zagrlji samo nešto promrmljaj i okreni se na drugu stranu. Poljubit će te u zatiljak jednom ili dvaput i onda utonuti u san. Sve smo prošli milijun puta! Tvoje je samo da legneš i spavaš!

Mirjam uzima piće.

Mirjam (priča sama sa sobom): U redu, u redu. Ja ovo mogu. Misli na kaput.

Agata: Evo ga! Evo motivacije.

Agata uzima kaput i objesi ga kraj ormara.

Agata: Lezi sada na krevet. Vrijeme je za probu.

Mirjam legne u krevet.

Agata (hoda po sobi i oponaša Jaron): Ja sam sada Jaron. Pravi se da spavaš. Ulazim u sobu, teturam malo lijevo malo desno. Stigao sam, draga! O, ne, opet je zaspala, čekajući mene! Moja divna, draga žena, uvijek me čeka i nikad ne dočeka. Ja uvijek dođem kasno s posla. Moj posao mi je izgleda važniji od moje divne drage, žene, a ona tako vjerna

stalno čeka sama u krevetu... bla bla bla! Kao da bi on ikada ove riječi rekao na glas. Moja divna žena... Idem sada i ja spavati i leći kraj nje!

Agata dolazi u krevet i legne pored Mirjam.

Mirjam: Je li trebam ja sada nešto reći?

Agata: Ne, ti budi samo tiha. Glumi da spavaš. Ja ću staviti ruku oko tebe i poljubiti te u potiljak. Evo ga. Zamisli da sam ja moj muž. I? Vidiš nije toliko strašno.

Mirjam i Agata leže na trenutak zagrljene u tišini i zamišljene.

Mirjam: Gospođo, da niste slučajno zaspali?

Agata (rastreseno): Ne... Samo sam na trenutak... Na trenutak sam zamislila kako bi bilo da smo Jaron i ja imali... ne, ništa, ništa. U redu. Sve je spremno. Idem.

Agata ustaje iz kreveta. Uzima odjeću iz ormara.

Agata: Novac je u kuverti. Stavila sam ga u kaput, sve zajedno ponesi kada pođeš. Sada idem u svoju sobu...oh, da, umalo zaboravih! Zovnut ću recepciju i reći im u koju sobu koga da pošalju. Je li sada sve dobro? Nećeš pobjeći kada te ostavim samu?

Mirjam: Sve je u redu. Ne, neću pobjeći.

Agata ide prema izlazu i okrene se prema Mirjam.

Agata: Ugasit ću svjetlo! Ako želiš, ostavi lampu. I Mirjam...hvala ti!

Agata izlazi iz sobe.

7.

Mirjam ostaje sama u sobi, ustane i hoda po sobi.

Mirjam: O, Bože, što li ja radim? Ležim u tuđem krevetu i čekam tuđeg muža. Što ako vidi našu varku? Ostat ću i bez posla i bez obraza. *Sobarica uhvaćena kako leži u krevetu poznatog poduzetnika pretvarajući se da je njegova žena.* To bi sigurno prodalo puno novina... Što bi moj Luka mislio kad bi znao da ovo radim? Što... što ako gospodin Kovačić ne dođe? Koliko dugo moram ovdje ležati? Nadam se da me neće prevariti san. Što ako netko zatreba sobaricu? Anton je obećao da će se pobrinuti za sve, ali opet se brinem. Oh, ovo je sve tako loše...sve zbog jedne glupe greške... ali da, novac, novac će mi dobro doći, a bogme i kaput. Jedva čekam da me svi vide u njemu... Tako je divan. Oh, kad se pojavim u njemu!

Čuju se koraci.

Mirjam: Oh, to će biti on! Gospodin Kovačić! Moram sada leći. Oh, samo da se ovo što prije svrši!

Mirjam legne u krevet. Ugasi svjetlo. Ostaje samo lampica kraj kreveta.

Mirjam: Sad moram biti tiho.

Muškarac ulazi u sobi, vidi se njegova sjena, skida odjeću, kreće se po sobi... Čuju se Mirjamine misli.

Mirjam: O, Bože! Tu je. Diši, duboko diši. Ne, ne, ne preduboko. Mora misliti da spavam. Kako čovjek diše kada spava? Kako gospođa Kovačić spava! Hrče li? Trebam li hrkati? Ne, ne! Bogati ljudi sigurno ne hrču. Samo da što prije ovo završi! Osjećam da će mi srce iskočiti iz grudi! Približava se, sada će leći. Samo diši!

Muškarac legne u krevet.

Mirjam: Okreće se prema meni. OK. Dobro. Mogu ja ovo. Brzo će sve ovo proći - Joj, jedan zagrljaj! Sada će lijepo zaspati. Evo ga, poljubio me u potiljak. Jedan poljubac, dva, tri! Zaspi! Zaspi! Hajde, hajde! Okreni se i zaspi. Njegova ruka mi je sada na bedru. U redu. Nema veze. Ide sada prema dole. Zagrljio me je još jače. Sad je skroz uz moje tijelo. Što je to?! Nešto se miče dole! Oh, ne! Ne može biti! Ne! Ne! Još je tvrđe, još veće! Ovo ne može biti! Čini mi se! Ne, ne! Ovo je tvrdo kao kamen!!! Zaspi, zaspi! Ne! Ne! Ne!

Mirjam (*glasno*): Prestani! Prestani! Ja nisam tvoja žena!

Muškarac: Znam, gospođu Kovačić! Ni ja nisam vaš muž. Razmišljao sam o Vama čitav dan.

Mirjam iskoči iz kreveta upali svjetlo!

Mirjam: Luka?!!

Luka: Mirjam?!

Mirjam: Ti nisi gospodin Kovačić?!

Luka: Ti nisi gospođa Kovačić??

Mirjam: Što radiš ti ovdje?!

Luka: Što ti radiš ovdje?

Mirjam: Što? Što bi ti radio s gospođom Kovačić? Nije valjda... ne, nemoguće! Ti... Ti si ljubavnik gospođe Kovačić?! Ti mene varaš!!! Ubit ću te!!! Oh, daj mi nešto da te udarim!

Luka: Da ti ja dam nešto da me udariš?

Mirjam: Da te ubijem! Kako si mogao? Ti si mlađahni dečko gospođe Kovačić?! Ti si njezin ljubavnik! Moj Luka!!!

Luka: Čekaj, nije ono što misliš! Mogu ti objasniti!

Mirjam se okreće, traži s čim bi udarila Luku, otvara ladice, vadi iz ladice Bibliju!

Mirjam: Sada ćeš ti mene vidjeti!

Luka: Gdje ćeš Biblijom na mene?!

Mirjam: S tim treba na đavla!

Mirjam počinje gonjati Luku. Trče u krug oko kreveta.

Mirjam: Ovamo dođi! Čekaj! Čekaj! Da ti opalim po glavi pa da ti nešto iz Svetog Pisma dođe u glavu! Preljubniku jedan! Oh!

I dalje trče u krug. Oboje stanu.

Luka: Čekaj! Čekaj! A što? A što ti radiš ovdje?!

Mirjam: Što ja radim ovdje? Ovo je u hotel u kojem radim! Što ti radiš ovdje?

Ponovno počinju trčati u krug oko kreveta. Stanu.

Luka: Što ti radiš u krevetu gospođe Kovačić? I zašto?

Trče u krug. Stanu.

Luka: I zašto si tako obučena?

Trče u krug.

Luka: I zašto si mislila da sam ja gospodin Kovačić?

Trče u krug. Stanka. Zadihani.

Luka: Može li to biti? Znači li to da ti mene varaš s gospodinom Kovačićem??? To je to!!!

Trče u krug.

Mirjam: Kako si mi mogao to učiniti?! Varaš me s gospođom Kovačić!!!
Gade!

Stanka. Zadihani.

Luka: Ja tebe varam s njom? Zapravo kad bolje razmiliš, ja varam tebe s tobom!

Mirjam: O, ne! Nije vrijeme za šalu!! Kako si mi to mogao učiniti! Ti! Ti!
U kojeg sam se klela! Za koga sam mislila da je najbolji, najljepši,
najromantičniji.

Luka: Pa ja i jesam najromantičniji! Samo da vidiš što sam pripremao
večeras za doček.

Mirjam: Za doček? Nakon što bi spavao s gospođom Kovačić?! Kako te
samo nije stid!

Luka: Čekaj, stani! Ti si ovdje trebala spavati sa gospodinom Kovačićem?
Njega si čekala, zar ne?

Mirjam: Nisam! Jesam! Nisam! Oh! To nije isto.

Luka: Nije isto? Tako obučena? Ležiš u mraku u krevetu i čekaš drugog muškarca?! Koja je razlika?

Mirjam: Ja sam to uradila zbog novca!

Luka: Zbog novca?! O, Bože! Moja je djevojka prostitutka?

Mirjam: Prostitutka?! Kako se samo usuđuješ!

Mirjam ponovno ganja Luku oko kreveta.

Luka: Ali zašto bi spavala s njim zbog novca?

Mirjam: Ne samo zbog novca već i kaputa!

Luka: Kaputa?! Kurvaš se za kaput?

Mirjam: Mi nismo uopće trebali spavati jedno s drugim!!

Luka: A ne? Zato si u svilenoj spavaćici u njegovom krevetu?

Mirjam: Nije ono što misliš! Ja sam ovdje samo da spavam?!

Luka: Tako našminkana? Miriše čitava soba na parfem? To mi sve slični na noćnu damu! Oh, Bože! Zar je moja djevojka noćna dama?!

Mirjam: Noćna dama?!

Mirjam ponovno počinje gonjati Luku oko kreveta.

Mirjam: Ako sam ja noćna dama, što je moj dečko? Kurvar? Spava sa starijim gospođama?!

Luka: Barem ne zbog kaputa!

Mirjam: Ah! Ubit ću te!

Luka: A što mogu kad ti ne želiš da radimo ništa?! Samo šetamo pored rijeke, držimo se za ruke i maštamo?!

Mirjam: Oh, da sam znala da maštaš o bogatim starijim gospođama, odavno bih završila ovo s nama.

Luka: Ja volim tebe, ali znaš, kao muškarac...želim nešto više!

Mirjam: Zar zbog toga ideš u tuđi krevet?!

Luka: Ja sam jedva stigao do kreveta! Ti si već bila u njemu!

Mirjam: Oh, prestani mene optuživati. Ja nisam kriva ni za što! Ja sam samo radila gospođi Kovačić uslugu!

Luka: Tako što spavaš s njezinim mužem?

Mirjam: Da, upravo tako!

Luka: Pa ovo je luđe nego što sam mislio.

Mirjam: Trebali smo samo zajedno spavati! Ništa više od toga!

Luka: Pa što više možete?! Zaručiti se?

Mirjam: Spavati! Spavati! Usnuti zajedno! Zaspali!!!

Luka: Da! Da! I ti ne vidiš u tome problem?!

Mirjam: Ništa, to je sve! Fizički spavati!

Luka: Oh, pa da! Nećete valjda mentalno voditi ljubav!

Mirjam: O, ne! Bez seksa! Nema seksa! Samo spavanje!!! Jedno pored drugog i ništa više!

Luka: Izgleda da nisam samo ja muškarac s kim izbjegavaš seks!

Mirjam: Izbjegavam seks? Ja sam samo čekala pravi trenutak, pravo vrijeme za nas, Luka!

Luka: A zašto bi spavala pored njega? Zar tvoj posao ovdje nije da čistiš sobe, a ne da spavaš zajedno s gostima? Zašto bi „samo“ spavala s njim?

Mirjam: Zašto što je gospođa Kovačić trebala nekoga da je pokriva dok spava s tobom!!! A ti! Kako si mogao to učiniti?! Kako si mogao tako uprljati našu ljubav?! Da odeš u krevet s drugom! Zar ti ja ništa ne značim? Zar ti moja ljubav ne znači apsolutno ništa?! Ja tebi ne bi nikad takvo nešto učinila!

Luka: Pa u to baš i nisam siguran! Upravo sam te našao u tuđem krevetu, u prozirnoj spavaći, kako čekaš drugog muškarca.

Mirjam: Rekla sam ti da nije kao što se čini!!! Što još hoćeš? Ti si došao u ovaj hotel spavati s drugom!

Luka: I našao svoju djevojku u krevetu drugog!

Mirjam: Da samo znaš koliko sam se samo danas lomila. Znala sam da je pogrešno, ali gospođa Kovačić me uhvatila kako isprobavam njezinu odjeću i u zamjenu da ne kaže ništa mome šefu predložila mi je da glumim nju dok njezin muž ne zaspi.

Luka: Novac i kaput samo su bonus?

Mirjam: Isprva nisam htjela pristati, ali mislim da nisam imala ni izbora. Znaš koliko je teška situacija s novcem, ne mogu si priuštiti da izgubim ovaj posao. I svaki bonus bi mi dobro došao, a ovaj kaput, toliko mi lijepo stoji da nisam mogla odoljeti. Nisam uopće trebala spavati s njim, samo leći dok on ne zaspi, da bi gospođa Kovačić mogla voditi ljubav s tobom! A ti? Kakvo ti imaš opravdanje? Zaboravi! Ne želim ništa čuti!

Luka: Moram priznati, nemam ni upola tako dobro opravdanje. Danas sam upoznao gospođu Kovačić, dovela je svoj auto u radionicu i tražila da promijenimo gumu. I onda... ne znam ni kako se to dogodilo počela me je zavoditi i rekla da bi htjela da se bolje upoznamo, da... Gospođa Kovačić me zamijetila, razgovarala sa mnom. To mi je laskalo. Netko toliko poznat i bogat da zamijeti mene, običnog automehaničara. Nisam ni razmišljao. Svi momci u radionici rekli su mi da sam lud ako ne pristanem. Ta se

prilika ne propušta... Ne znam ni što sam mislio, vjerojatno mi je imponiralo da se ona zainteresirala za mene... Ne znam ni zašto bih tako nešto učinio. Mislio sam da je to neka prilika možda za nešto više, nešto što se ne propušta.

Mirjam: Ta prilika se ne propušta? A što sam ja? Obična sobarica kojih ima svugdje na stotine? Uvijek me možeš zamijeniti, zar ne? Za jednu noć s gospođom Kovačić bacio bi sve što mi imamo niz vodu?

Luka: Naravno da ne. Ne bih nikad tebe odbacio, ali povukla me je znatiželja, htio sam ispasti važan pred momcima u radionici. O, da, to je Luka. Luka koji je spavao s gospođom Kovačić! Znaš koliko bi me tamo više poštovali. Pa to je nešto što bi pričao unucima.

Mirjam: Unucima?! Pa drago mi je da znam da to ne bi bili naši zajednički unuci! Oh, ovo je tako strašno. Tako sam glupa. Irena je imala pravo. Svi su oni imali pravo. Kako sam ti samo mogla vjerovati?

Luka: Dobro, pokleknuo sam! Pogriješio sam! Ponijela me njezina slava i bogatstvo! Mislio sam da je ovo neka šansa za uspjeh. Pogriješio sam! Ali zar si ti bolja? Tako obučena u krevetu drugog čovjeka? Pa ja nisam ni uspio dodirnuti gospođu Kovačić.

Mirjam: Ali si htio! Planirao si! Skrio si to od mene! Kako bi me pogledao u oči večeras na trgu da ti je plan upalio? Ha? Ponašao bi se kao da se ništa nije dogodilo?

Luka: Ne znam, ne znam bih li mogao. Čitav sam se dan mučio s ovim. Grizla me je savjest, ali je znatiželja bila jača. Što bi ti na mome mjestu

učinila? Zapravo isto. Dobila si priliku, šansu i uzela si je da nešto zaradiš, da nešto dobiješ. Isto je sa mnom. Možda sam mislio da bi mi kasnije gospođa Kovačić pomogla, ponudila neki bolji posao... Oh, ne znam ni što sam mislio, samo znam da mi je užasno žao, Mirjam! Oprosti! Nisam te htio povrijediti...

Mirjam: Oh, ne znam, ne mogu te optuživati za nešto za što sam i sama kriva, ali razlika je ipak velika, prevelika. Da te nije sudbina dovela u pogrešnu sobu što bi onda bilo, bi li ti i onda bilo žao?! Ili bi mi sve prešutio?

Luka: Na to ti ne mogu odgovoriti. Možda je to zaista sudbina da tebe nađem ovdje. A da te nisam našao, nadam se da bi stao na vrijeme, da bi odustao! Vjeruj mi da sam se čitav dan mučio sa ovim i lomio i do zadnjeg trenutka, a da nisam došao u pogrešnu sobu...

Mirjam: Čekaj, ali ako si ti ovdje, to znači... to znači da je gospodin Kovačić u drugoj sobi! Oh, ne! Gospođa Kovačić će nas ubiti! Izgubit ću posao!

Luka: Smiri se! Sigurno ne može biti toliko loše!

Mirjam: Loše? Izgubila sam dečka, izgubit ću i posao i novac i kaput i sve!

Anton panično upada u sobu.

Anton (*zadihano*): Čekajte!!!! Čekajte!!! (*isprekidano*) Vi... Vi.. Vi ste u pogrešnoj sobi!! Vi morate u sobu 415, a... a...!! Ne, 417, 415, konj, kentaur, igrica! O! Mislím da ću se onesvijestiti!

Mirjam: Antone!! Kako si mogao ovo dopustiti?

Anton: Ja, ja! Da! Vi morate u drugu sobu, a gospodin...gospodin... Kovačić... Oh, ne sve sam pobrkao igrajući igricu. U kojoj smo sada sobi?

Mirjam: Kasno je! Gospodin Kovačić u drugoj je sobi, tamo gdje nije trebao biti!

Anton: O, Bože, ona mi je igrica pomutila mozak.

Mirjam: Prestani govoriti o toj glupoj igrici! Izgubila sam dečka, a sad ću i posao.

Anton: Kako misliš dečka? Nije valjda tvoj Luka saznao za plan?

Luka: Aha! Znači ovo je sve dio velikog plana.

Mirjam: Ovo je moj Luka!

Anton: Zaista je brzo stigao. A kako je saznao? Čekaj? Neee... Ti si Luka? Ti nisi ljubavnik?

Mirjam: On jeste ljubavnik!! I moj Luka!! Sve u jednom! I moj dečko i ljubavnik gospođe Kovačić!

Anton: I konj i čovjek. Kao kentaur. Tvoj dečko Luka? Tvoj lijepi, pametni, romantični dečko Luka o kojem pričaš non-stop i svima si nam već probila glavu s njim. Taj tvoj Luka? On je... on je ljubavnik gospođe Kovačić?!

Luka (*zbunjeno, češkajući se po glavi*): Hm...da...To bih bio ja.

Anton: Predobro! Predobro! Kakva priča! Kakva priča! Znam da sam ti dao obećanje, Mirjam, ali ovo je predobro da ne bi dalje ispričao! Ovo moram dalje ispričati!

Mirjam: Ako ikome... Ako ikome pisneš o svemu ovome, ja ću... ja ću te...aaah!

Mirjam počinje gonjati Antona i Luku oko kreveta u krug. Stanka.

Mirjam: I kako si mogao poslati gospodina Kovačić u njezinu sobu? Zbog tebe dobit ću otkaz! Ubit ću te!

Mirjam ih ponovno počinje gonjati.

Mirjam: Sve ću vas ubiti! Sve! Svi ste vi isti!!!

Staju.

Mirjam: Svi ste vi obični psi! Psi jedni bezobrazni! A ti, Luka! A ti si jedno posebno pokvareno pseto!

Gustav se pojavljuje na vratima

Gustav: Pseto!!! Je li netko spomenuo moga psa? Našli ste moga psa?!

Svi troje stanu zbunjeno.

Gustav: Prolazio sam ovuda i čuo sam kako govorite o psu! Recite mi da ste ga našli!

Mirjam (ljutito): Gospodine, Vaš pas nije ovdje!!! Ovdje su obična muška pseta!! Uostalom vi uopće nemate psa! Vaš pas ne postoji!!! Ne postoji! Vrijeme da vam netko napokon kaže istinu u lice! Vi ste ludi!

Gustav: Ludi? Ma kako se usuđujete to reći!!! Moj pas itekako postoji! I da sam ja lud? Kako vas samo nije stid tako da vrijeđate mene i moga psa? Sad ću vam ja pokazati!

Gustav potrči i počinje gonjati u krug oko kreveta Mirjam, Antona i Luku. Svi trče u krug, vrisak i galama.

8.

U međuvremenu, u drugoj sobi, Agata leži u krevetu, u mraku. Svijetli mala lampa u kutu. Gospodin Kovačić ulazi u sobu.

Agata: Oh, napokon, tu si! Priđi bliže! Čekala sam te.

Gospodin Kovačić (zbunjeno): Mene?

Agata: Oh, da, čekala sam te čitav dan. Razmišljala sam samo o nama.

Jaron: Ozbiljno?

Agata: Nego što! Brzo! Skini sve sa sebe!

Jaron (*zbunjeno*): Jesi sigurna?

Agata: Da! Da! Ulazi u krevet! I pokaži mi što znaš!

Jaron: Da?

Agata: Oh, da! Ulazi!

Ulazi u krevet. Zagrlj Agatu s leđa. Čuju se Agatine misli.

Agata: Što je ovo? Ništa se ne događa. Ništa ne osjećam. Ništa. Oh, Bože, nije valjda u meni problem?! Što im ja radim? Oh ne, uništila sam još jednog. Ovako mlad i lijep momak i ne može da se uspravi! Što je to u meni da svakom muškarcu nije do seksa kad me vidi?! Starost! Da, sigurno je starost. Ne, ne mogu ovo dopustiti. Moram mu nekako pomoći. Moram ga pokrenuti!

Agata glasno.

Agata: Hajde! Možeš ti to! Ti si jak, mlad!

Jaron (*zbunjeno*): Jesam?

Agata: O, da, o da! Ti si mlad, jak tigar. Pun si snage, volje, pun si potencije!

Jaron: Da?

Agata: Naravno! Čitav dan maštam o tebi! Maštam o tvome savršenom tijelu. Hajde, tigre! Ti to možeš! Ti i jak, snažan, moćan! Osvoji me! Ti si najbolji muškarac! Ti si najsnažniji! O, osvoji me ti mladi jaki Apolone!

Jaron: Da? Da! Ja sam još mlad! Ja sam jak! Da! Da! Da! Ja to mogu!! Ja to mogu!

Agata: Naravno, da! O, bravo! Da! Tako! Ah...Ah...

9.

Soba gospođe Kovačić. Svi još trče u krug. U sobu ulaze Kovačići, zaljubljeni, zagrljeni.

Agata: Što se ovdje događa??!

Jaron: Ovo je neko narodno kolo?

Agata: Da i mi zaplešemo?

Jaron: Zašto da ne, draga? Silvestrovo je.

Jaron i Agata počnu trčati u kolu, nakon što ih ostali zamijete, svi stanu. Zadihani.

Jaron: Hajde pa što ste sada stali?

Agata: O, zar je to bitno! Dragi moj! Mi ćemo se i dalje veseliti!

Mirjam: Gospodo Kovačić! Gospodine Kovačiće! Ja, ja... stvarno mi je žao.

Agata: O, draga, zašto da ti bude žao? Pa sve je u najbolje redu!

Agata prilazi Mirjam.

Agata: Ono što smo pričali, znaš? On ponovno može! Ponovno može! Proradio je!

Agata: *(Luki)* Ti mi više nisi potreban! Možeš ići!

Agata: Oh, ne znam je li ovo novogodišnje čudo ili što je! Ali je proradio! Tako nam je bilo lijepo! Ovo nismo imali godinama! Osjećam se ponovno kao žena. Tako zaljubljeno, tako voljeno! Oh, samo je trebao malo motivacije. Samo malo stare dobre motivacije! Oh, kako je lijepo osjetiti se ženom! Idemo, dragi! Idemo na trg da proslavimo Novu godinu, našu novu ljubav, novu snagu! Hvala ti, Mirjam! Uzmi kaput i novac i sve što želiš! Nosi sve! Imamo još malo do Nove godine! Idemo dragi!

Kovačići veselo izlaze iz sobe.

Mirjam: Izgleda da je problem nestao.

Luka: Barem znaš da neće ništa reći šefu! Izgleda presretno!

Anton: Naravno, kad si bogat proradi ti i ona stvar. Vas dvoje riješite svoje gluposti, a ja idem dovršiti igricu. I dajem obećanje, neću nikome reći ni riječi. Uostalom ne bi mi nitko ni vjerovao. Sretna Nova godina!

Anton izlazi.

Mirjam (Gustavu): Oprostite što sam rekli da ste ludi. Bila sam ljuta i...

Gustav: O, ne, ne, sve je u redu. Ludost je često znak inteligencije. Mogu to prihvatiti kao kompliment. Vrijeme je i da ja idem. Brzo će ponoć, a moj pas ne voli biti do kasno budan.

Gustav izlazi.

Mirjam: Brak Kovačića je spašen. Iako me je stavila u ovu gabulu moram priznati da mi je ipak drago zbog njih i zbog gospođe Kovačić.

Luka: To je dobra vijest za njih. A što je s nama? Postoji li spas za nas?

Mirjam: Oboje smo prokockali što smo imali.

Luka: Možda da pokušamo još jednom?

Mirjam: Ti i ja?

Luka: Da, oboje smo pogriješili, ja puno više nego ti, priznajem. Ali, zar ne zaslužujemo još jednu šansu? Nova je godina, novi početak. Da pokušamo još jednom?

Mirjam: Zar ti zaslužuješ još jednu šansu? Ne znam mogu li nastaviti sa tobom. Pokvarili smo ono što smo imali. Mislila sam da je naša ljubav čista, da je drugačija. Da smo ti i ja posebni, da nismo kao drugi. Mogu li ti više ikad vjerovati?

Luka: Znam da je tvoje povjerenje u mene uništeno i trebat će vremena da ga opet izgradimo, ali zašto ne bi naša ljubav opet bila čista? Ništa nije savršeno, svaka ljubav ima svoje probleme. Uostalom ništa se nije ni dogodilo. Možda nas je oboje zavarao lažni sjaj luksuza, novac, nečega novoga, pa nismo ni razumjeli što se događa. Ali smo na vrijeme stali.

Mirjam: Stali? Trebamo se zahvaliti Antonu što vas je poslao u pogrešne sobe inače bismo sve odradili do kraja.

Luka: Ali nismo! Tko zna, možda bismo i sami odustali. Bitno je da nismo ništa uradili, da nije došlo do čina. Možda... Možda možemo još spasiti ovo.

Mirjam: Možda si u pravu. Ja sam danas molila za drugu šansu kod gospođe Kovačić... Znam kako je to. Možda bih ti mogla dati drugu šansu. Možda...

Luka: Još je par minuta do Nove godine. Hajdemo i mi na trg kako smo i odavno planirali. Što kažeš? Zaboravit ćemo sve ovo i od ponoći početi iz početka. Šteta bi bilo da barem ne proslavimo Novu godinu?

Mirjam: U redu. Idi, dolazim, pričekaj me ispred hotela dok se spremim, dolazim za par trenutaka.

Luka izlazi iz sobe. Mirjam ide do kaputa, oblači ga i stane ispred ogledala. Gleda se. Nakon kratke stanke, nasmije se, skine kaput, odlučno ga baci ga na pod i izađe i sobe. Ugasi se svjetlo...

(...)

Čuje se lajanje psa. Ponovno lajanje. Čuju se koraci. Gustav ulazi u sobu gospođe Kovačić. Gleda ispod kreveta.

Gustav: Ah! Napokon! Tu si! Gdje li se cijelo ovo vrijeme skrivao? Dođi! Čini mi se, ovdje su svi poludjeli. Vrijeme je da idemo kući.

KRAJ